

en Enke paa Bevillingen, om jeg saa maa sige, bliver det ordnet paa den Maade, at det paalægges den, der faar Bevillingen efter den døde, at udrede Pension til Enken. Denne Bevilling var altsaa tilbage, og derfor kom Spørgsmaalet om Forbud mod Revuerne paa Frederiksberg først frem, den Gang Fru Kørner døde, og hendes Bevilling saaledes faldt bort. Saa fulgte jeg paa Frederiksberg ganske den samme Regel, som jeg havde fulgt rundt omkring i Provinserne og af ganske de samme Grunde.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) siger — det er Sp. 287 — om Revuerne: „Man begyndte ganske lempeligt med at forbyde Revuerne at omtale Ministrenes Personer, og saa efterhaanden gik man videre.“ Der har det ærede Medlem jo som for det meste ganske Uret. Der er aldrig fra Ministeriets Side udgaaet noget Forbud mod at omtale Ministrenes Personer. Der er overhovedet aldrig fra Ministeriets Side udstedt nogen Instruks hverken til den nuværende eller forhenværende Censor.

Det eneste, der i den Henseende er sket — jeg kan nævne det, fordi jeg har nævnt det før — er, at kort efter, at jeg var bleven Justitsminister, kom den daværende Censor, senere afdøde Professor Vilh. Møller til mig med en Revuise, som skulde sættes ind i den da gaaende Revu paa Frederiksberg Morskabsteater, og som dels roste det første Venstreministerium til Skyerne — og det var jo udmærket, det var jo rigtig godt —, men samtidig paa en meget simpel Maade sparkede til de Ministre, der vare gaaede af, og navnlig til en enkelt af dem, min Forgænger i Embedet. Jeg sagde da til Censor, at det var en ganske tølperagtig Vise, som der ikke var Grund til at faa flettet ind i den Revu, og den blev saa slettet. Det er alt, hvad der er sket med Hensyn til Omtale af Ministrenes Personer fra min Side i den Tid, jeg har været Minister. Det ærede Medlem har paa dette Omraade, som for det meste, ganske Uret.

Nu siger det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), at han fra en Kilde, som han nok tror er rigtig, ved, at jeg har i Sinde fra næste Aar at forbyde Revuerne ogsaa i København og saaledes vil tilsidesætte Teaterloven. Det ærede Medlem talte med Hensyn til Forbudet mod Revuerne i Provinserne om, at Teaterlovens Aand derved var bleven krænkert. Det er en dunkel og mørk Tale, som jeg ikke forstaar. Thi naar Teaterloven er vedtagen her i 1839

paa en Tid, hvor der var Teatre og Teaterbevillinger ogsaa omkring i Provinserne, og den udtrykkelig kun er vedtagen som gældende for København, maa dens Aand svæve alene over København og kan ikke svæve ude i Provinserne og i Købstæderne.

Men det ærede Medlem mente at vide, at naar der var gaaet en lille Tid, vilde jeg paa Trods af Teaterloven forbyde Revuerne i København. Forholdet er jo det, at i Teaterloven staar der, at Teaterbevillingerne ikke maa indeholde nogen Indskrænkning med Hensyn til visse Kunstarter. Og nu kan man naturligvis nok med en velvillig Fortolkning kalde Sommerrevuerne for en Kunststart og for saa vidt med en velvillig Fortolkning faa ind i Teaterloven, at Bevillinger for København ikke maa lyde paa Forbud mod dem, og jeg har selvfølgelig heller ikke i mindste Maade i Sinde at forbyde Revuer, hverken Sommerrevuer eller Vinterrevuer, hvis nogen kunde faa Lyst til dem. Noget ganske andet er — hvad der jo ikke staar i nogen Forbindelse dermed —, at man selvfølgelig i Justitsministeriet vil, saa længe den bestaaende Ordning eksisterer, søge ved Bortgivelsen af Bevillingerne at tage Hensyn til den Maade, hvorpaa den paagældende Bevillingshaver røgter sit høje Samfundskald. Det er sket derigennem, at Justitsministeriet gentagne Gange, naar en Bevilling har været ledig, har opslaaet den ledig ligesom et andet Embede, for at de, der vilde komme i Betragtning, kunde melde sig, og deres Kvalifikationer blive bedømte. Men det er dog noget ganske andet end at ville forbyde Sommerrevuer eller Vinterrevuer, eller hvad det nu skal være — der stod endogsaa i et Blad, at jeg vilde forbyde Revuen paa Fælleden!

Saa sagde det ærede Medlem for Ringsted — Sp. 149 —: „Nu skal dette Privilegievæsen endog yderligere udvides, nu skulle ogsaa Biografteatrene være saadanne personlige Privilegier“. Der er det ærede Medlems Udgangspunkt ganske forkert; thi Retten til at holde Biografteater, til at forevise levende Billeder, har altid beroet paa Bevilling, altid. Det beror jo nemlig derpaa, at ifølge Politivedtægten udkræves Politiets Tilladelse til at forevise saadanne Ting. Om det er rigtigt eller ikke, det kan man disputere om, og det kan der jo blive Lejlighed til at forhandle om, naar den ny Politivedtægt — forhaabentlig ret snart — kommer til Forhandling mellem Kommunalbestyrelse og Ministerium. Men det er ikke noget nyt,